

TALÁLKOZÁS AZ ÚRISTENNEL

Kis templomi etikett

A templom Isten és a közösség háza. Többek között a szentmise ad keretet Istennel való párbeszédnek, a liturgiában az együtt cselekvés a közösség egységének a szimbóluma is. Az alábbi javaslatok nem öncélú illemszabályok, hanem elősegítik a szentmise átélését és megalapozzák a közös ünneplés megfelelő légkörét. Egyes megállapítások biztosan ismerősek lesznek, de bizonyára hasznos egy csokorban látni ezeket, illetve megerősödni magatartásunk helyességében.

Azért megyünk a templomba, hogy az Úrral találkozzunk. Az Úr irányába kezdeményezett beszélgetésekhez semmilyen segédberendezésre nincs szükség, ezért **még a templomba való belépés előtt(!) kapcsoljuk ki mobiltelefonunkat**. Isten itt más csatornákon üzen!

A küszöböt átlépve a szenteltvíztartónál meghinthejtük magunkat szenteltvízzel, és keresztet vetünk. Így köszöntsük Jézust az Oltáriszentségben: a tabernákulum felé fordulva - melyet a piros lámpa fénye jelez - hajtsunk térdet. Más vallású, vagy idősebb, nehezen mozgó testvéreink **fejhajtással** forduljanak az Úr felé. Férfiak, fiúk fedetlen fővel lépjenek be a templomba.

Egy találkozási elvárás tiszteltetés. Ha előbb érkezünk, nagyobb eséllyel tudunk lélekben fölkészülni a szentmisére és találunk ülőhelyet is. Legyünk tekintettel másokra: ne a pad szélére ülünk, hanem a fal felől töltsük fel a sorokat.

A templomba belépve öröm ismerős arcokat látni, ilyenkor azonban csak diszkréten köszöntsük egymást. Ha feltétlenül szükséges valamit megmondanunk valakinek, menjünk oda hozzá, és halkán, suttogva közöljük vele mondandónkat. Bővebb eszmecsere lesz alkalom szentmise után a templomkertben (a templomban a mise után a tovább imádkozókat zavarja a beszélgetés).

Ha felkérnek, hogy olvassunk fel valamit, vagy valamilyen más szolgálatot végezzünk, tekintsük megtiszteltetésnek, és vállalkozzunk rá készségesen. (Ezért ha valaki olvasáshoz szemüveget használ, ne hagyja otthon.)

A szentmise közösségünk ünnepe. Kapcsolódjunk be úgy, hogy érthetően mondjuk a válaszokat, és együtt énekelünk. **Törekedjünk arra, hogy a szövegek (énekek) egyszerre, egyöntetűen hangozzanak!** Ha valakinek az énektehetsége kisebb, énekeljen halkabban, de csatlakozzon a közösség hangjához.

Ünnepi lakomára jövünk, ezért nagyon kívánatos, hogy **az alkalomnak és a helynek megfelelő ruhában érkezzünk**: a szakadt farmer, a viseltes póló nem ünnepi viselet. (Nem illik sem az alkalomhoz, sem a helyhez a fedetlenül hagyott has, a spagetti-pántos felső, a mélyen dekoltált póló, a túl rövid miniszoknya, a strandpapucs, a short; férfiak esetében az atlétatrikó, a mélyen kigombolva hagyott ing.)

A testtartásunkkal is fejezzük ki tiszteletünket. A keresztbe tett, vagy a messzire előre kinyújtott láb nem a helyhez illő. Ha állunk, ne imbolyogjunk, ne álljunk fél lábon. A zsebre dugott kéz sem erősíti elmélyülésünket, áhítatunkat.

Úrfelmutatáskor letérdelünk két térdre. Ha nem tudunk, vagy nem akarunk letérdelni, álljunk fel, de semmiképpen ne maradjunk ülve. Illendő, hogy ilyenkor a családjukat szentmisére elkísérő, nem katolikus testvéreink is állva fejezzék ki tiszteletüket.

Ha a szentáldozáshoz járulunk, gondolatunk az Úrnál legyen, ezért **kulcsoljuk össze a kezünket,** vagy legalábbis karba tett kézzel menjünk. Testtartásunk fejezze ki, hogy az Úrra figyelünk. Ugyanakkor az áldozás előtti térdhajtással másokat akadályozhatunk, ezért ha lehet, kerüljük. Hangosan válaszoljunk "Ámen"-t az áldozatónak! Amennyiben kézbe áldozunk, jobb kezünk legyen alul, hogy azzal tudjuk szánkba venni a szent ostyát. Mikor kézbe kapjuk Krisztus Testét, oldalra kilépve, az oltár felé fordulva vegyük magunkhoz, ne a helyünkre menet futtában. Ha több áldoztató is szolgál, járuljunk a hozzánk közelebbihez, hogy minél egyszerűbb legyen visszajutni a helyünkre; és segítsük elő, hogy az áldoztatók egyszerre fejezhessék be az áldoztatást: álljunk át a másik sorba, ha szükséges.

A szentmise végén a bizonyos alkalmakkor felhangzó himnuszokat imádságként énekeljük, ezért nem szükséges vigyázzállásban állni, és kezünk is maradhat imára kulcsolva.

A szentmisének akkor van vége, amikor a záróének befejeződött. Ahogyan elkésmeni nem illik, úgy korábban elmenni sem. A záróének első versszakát állva, míg a többi versszakát - amennyiben a pap már kivonult - ülve énekeljük végig.

Újságot olvasni, rágógumit rágni, enni, inni, beszélgetni, nevetgélni, bökdödni a másikat, ásítózni, nyújtózkodni illetlenség, ezekre mielőbb tanítsuk meg gyermekeinket is.

A templomból kifelé menet - ahogyan azt bejövetelkor is tettük - tiszteletünk jeleként térdet (fejet) hajtunk. A templomkertbe érve barátokkal, szomszédokkal, ismerősökkel találkozhatunk. Milyen jó megbeszélni dolgainkat! És ilyenkor - ha nagyon muszáj - már visszakapcsolhatjuk a mobiltelefonunkat...

Ez az általános "tudni illik", amiből az egészen kis gyermekekre természetesen jó néhány dolog nem vonatkozik. **A vasárnapi 9-es szentmisén elfogadott,** természetes dolog a pár hónapos/éves kicsik halk hangicsálása, mozgolódása. Ha azonban sírós, vagy esetleg nagyon eleven lenne a hangulat, megvigasztalódhatnak az otthonról hozott, kabátzsebben elférő kedvenc macival, vagy ki lehet őket vinni egy kis sétára a templomkertbe. A zajt keltő, ill. nagyobb méretű játékokat azonban kerüljük (nem templomba való pl. a lendkerekes autó, a "baby-born"-baba, a műanyag gyerekmotor). Ezeket hagyjuk otthon (vagy autónk csomagtartójában) még akkor is, ha ezért gyermekünk erőteljes nemtetszését fejezi ki.

Nekünk, felnőtteknek a feladatunk, hogy példamutatásunkon keresztül a gyermekek, az ifjúság megtanulja az Úrra figyelő magatartást. Természetesen "vis major"- helyzetek mindig előfordulhatnak, de - mint tudjuk - a kivétel erősíti a szabályt.